

LINDSEY KLINGELE

MYSTERY

PRAVDA
LEŽÍ
ZDE

PRAVDA LEŽÍ ZDE

Copyright © 2018 by Lindsey Klingele

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Ferstl, 2021

Cover © Marie Bergeron, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0788-1 (pdf)

**PRAVDA
LEŽÍ
ZDE**

LINDSEY KLINGELE

Táta: V tomhle jezeře žije příšera, je obrovská a k snídani žere malé holčičky.

Já: To teda ani náhodou, žádná příšera tam není.

Táta: Jak si můžeš být tak jistá?

Chlapec s dívkou měli dobrý důvod si myslet, že jsou sami.

Vždyť už tu byli tolikrát. Na korbě nákladáku, pod baldachýnem z listí, na míle daleko od města. Bylo to skvělé místo, kde se alespoň na chvíli mohli schovat před světem. Nebo se trochu pomuchlovat před večerkou.

Ale tuto noc zřejmě sami nebyli.

„Slyšels to?“

Dívka se od chlapce odtáhla. Odhrnula si pramen zpočasných vlasů z čela a napůl vleže se zahleděla do ztemnělého lesa. Snažila se soustředit na zvuk, který právě zaslechla – ne na vzdálený šramot drobných zvířat nebo šelest suchého listí, na něco zřetelného. Jako kdyby někdo do větru zašeptal *psst*.

„Co jsem měl slyšet?“ zamumlal chlapec a pokusil se ji přitáhnout zpátky k sobě.

A zase – o něco hlasitější zvuk, asi jako když klouže list papíru po suché trávě. Dívka se otočila a protáhla si nohy v zapnutém spacím pytli.

„Ten zvuk. Ty to neslyšíš?“

Chlapec si povzdychl a posadil se. Zamžoural do tmy přes okraj korby pick-upu.

„Řekl bych, že něco slyším...“

Dívka vydechla: „Co myslíš, že to je?“

Chlapec se k ní obrátil a snažil se rozeznat v temnotě její rysy. „Vrah se sekerou.“

„Nech toho. Myslím to vážně.“

„Já taky. V tuhle roční dobu jich tady jsou mraky,“ zašklebil se hoch. „Anebo to bylo klíště...?“

„Haha.“

„Raději tě prohlédnu, jestli nějaké nemáš.“

Chlapec se k dívce opět sklonil a dívka se rozesmála. Jeho rty se dotkly dívčina krku, slastně přivřela oči... Náhle spatřila škvírkou ostré, těkavé světlo.

Vytřeštila oči a prudce se od chlapce odtáhla.

„A co je zas?“ Ani se nesnažil zakrýt podrážděnost v hlase.

„Viděls to?“

Chlapec si vzdychl a otočil se k lesu. Po chvílce se vzpřímil a naklonil dopředu.

„Co to k sakru...?“

Světlo bylo bělavé a pronikavé, jako hvězda. Pohybovalo se rychle, jako kdyby mezi stromy problikávala výbojka.

„Haló?“ zvolal chlapec. Poklekl a signalizoval dívce, aby nevstávala.

„Která baterka může svítit tak silně?“

„Pšt.“

Světlo se přiblížilo asi na pět metrů, možná o něco blíže.

Ve vzduchu bylo cítit něco jako spálenina. Spálené listí, stromy, spálené maso.

„Kdo je tam?“ Chlapec se chytil pevně okraje korby, klouby bílé napětím, jak svíral kovovou obrubu.

Světlo náhle vzplanulo mezi stromy a bylo příliš, až přespříliš prudké. Zakrylo stíny, stromy, všechno. Chlapec s dívkou si rukama přikryli oči, aby je uchránili před září. Dívka vykřikla a zakuckala se horkým vzduchem.

Světlo se přiblížilo. Oba již cítili stoupající horko, zářící energii. Kovová podlaha korby začínala sálát.

Dívka křičela a křičela až do ochrptění. Snažila se dostat se co nejdál od blížícího se světla, zády narazila na kabinu pick-upu. Vedle sebe cítila chlapce, ale neviděla ho. I se zavřenýma očima viděla jen bílo.

Světlu se nějak podařilo dostat na korbu. Bylo tak blízko, jen pár centimetrů, a pohybovalo se rychle. Dívka si přikryla obličej a kůže na hřbetě rukou se jí začala škvářit.

V okamžiku, kdy přestala křičet, měla dojem, že slyší u lesa sotva nepatrný zvuk – *cvak* –, jako když někdo zmáčkne spoušť fotoaparátu.

A pak, pak už neslyšela nic.

1.

Velice dobře si pamatuji moment, kdy jsem přestala věřit svému otci. Stalo se to přesně před tím, než jsem zjistila, že big-foot neexistuje, a přesně potom, kdy mě v lese málem roztrhal dospělý medvěd černý.

Jo, na to se dost těžko zapomíná.

Bylo mi deset a ležela jsem na břiše uprostřed rozsáhlých lesů michiganského Horního poloostrova. U očí jsem si držela dalekohled, který byl na mě moc velký, a v dálce jsem jakž takž rozeznávala strukturu kůry na některých dubech. Vždy, když jsem dalekohledem pohnula, neviděla jsem nic než tmavé rozplizlé skvrny a konečky vlastních řas.

Suché žlutnoucí listí mi zlehka zavadilo o paži a nohu. Měla jsem chuť se na tom místě poškrábat, ale nesměla jsem se pohnout. Táta mi dovolit vyrazit s ním na loveckou výpravu za bigfootem, avšak pod jednou podmínkou: že budu úplně zticha a nebudu se hýbat.

Seděl v podřepu na zemi kousek ode mě, částečně zakrytý křovím. Nehlučně jsem se nadechla, abych ho nerušila. Bigfoot byl pro mého tátu velmi důležitý – důležitější než téměř cokoli jiného na světě, snad kromě mě. Byl dokonce důležitější než slavit doma s mamkou jejich výročí svatby. Věděla jsem to, protože jsem zaslechla mamku, jak před několika dny říkala po telefonu přesně to samé babičce.

Ale pochopila jsem, že to byla mamka, kdo neměl pravdu. Táta měl vždy dobrodružství v krvi a bigfoot tady právě obcházel. Jak se mohlo srovnávat pitomé výročí svatby s šancí, která přichází možná jednou za život? Která mohla ovlivnit celou tátovu kariéru? Proto jsem prosila, abych s tátou mohla jít. Nakonec souhlasil.

V tomto věku jsem věřila na všechno – na bigfoota, na duchy, únosy mimozemšťany, vlkodlaky, obří anakondy, klučky, co byli ve skutečnosti netopýři, netopýři, kteří se mohli proměnit v můry, můry, které byly z Marsu. Dokonce jsem věřila – ani nevíte, jak to bolí přiznat – na Santa Clause. Táta mi vyprávěl příběhy o neuvěřitelných bytostech, až kam moje paměť sahá. Mezi laťkami dětské postýlky mi šeptal o vilích božstvech Irska. Při cestách na návštěvu k rodičům mé matky ve Fort Lauderdale mi vyprávěl, jak téměř spatřil ve Skotsku lochnesku.

O všech těchto bytostech hovořil s jakýmsi uspěchaným nadšením, jako kdyby každou chvíli na nás měla jedna z nich vyskočit. A to byla věc, kterou jsem si přála za všeho na světě nejvíc – abychom jednou spatřili jednoho z těch obrovských

tvorů společně. I kdyby to mělo znamenat, že budu muset sedět hodiny bez pohnutí na hromádce škrábajícího listí.

„Penelope, přestaň se vrtět,“ řekl táta, aniž by se otočil.

Ztuhla jsem.

„Já jsem –“

„Pšt.“ Táta zdvihl ruku, abych ztichla. Druhou mimoděky projel svou krátkou blondátou bradku. „Slyšíš to?“

Natáhla jsem uši a s napětím poslouchala. Bylo bezvětrí, téměř úplné ticho. Nebylo slyšet ani šustění listí, ani pohupování korun stromů...

„Tamhle!“

A pak jsem to slyšela: měkký praskavý zvuk. Přitiskla jsem si dalekohled o něco pevněji k očím, ale viděla jsem jen oranžovou, hnědou, žlutou a zelenou barvu stromů.

„Panebože, Pen. To je on, to je *on*.“

Srdce mi bušilo jako o závod. Pokoušela jsem se zaostřit dalekohled, ale asi jsem s ním točila příliš rychle, protože jsem viděla jen šmouhy. Zpanikařila jsem. Tohle si nemohu nechat ujít.

„Vidíš to, Pen?“

Všechno ve mně chtělo říct ano. Ale já jsem nic neviděla. Urazila jsem takovou cestu a *propásnu to*. Do očí mi vyhrkly slzy a tvrdě jsem polkla.

Táta se ke mně sklonil a nastavil mi dalekohled.

„Tak. Je tamhle u toho dubu, vidíš? Velký a chlupatý a... ach, bože, to musím mít.“

Táta sáhl po batohu, ale než tak učinil, podařilo se mi konečně zaostřit na vzdálený bod. Viděla jsem mohutný tmavý předmět částečně zakrytý hustým křovím. Tvor se pohnul do ohniště dalekohledu a já spatřila vyklenutí chlupatých svalů. Prudce jsem se nadechla.

„Vidím ho! Já ho vidím!“

„Ššš,“ zasykl táta. Vytáhl foťák s teleobjektivem a začal dělat fotky. „Nemůžu uvěřit, že ho mám.“ Na okamžik se na mě zazubil. „Asi mi nosíš štěstí.“

Nepřestávala jsem se usmívat.

Až do chvíle, kdy se tvor pohnul.

„Mm... Tati?“

Zvíře se vynořilo zpoza křoviska a pomalu nám odhalilo tvář. Mělo kulaté, chundelaté uši, oči jako černé knoflíky a dlouhý čenich... To vůbec nebyl bigfoot.

Byl to baribal, medvěd černý.

Zklamání, které jsem v tom okamžiku pocítila, bylo rychlé a zdrcující, ale, jak jsem se domnívala, spíš pro tátu než pro mě. Byl to táta, kdo ožil jakousi nakažlivou radostí, kdo mě nazval svým talismanem pro štěstí. Ale vypadalo to, že nechce vidět, že jeho vytoužený bigfoot je obyčejný středně velký medvěd.

Medvěd k nám otočil hlavu a začenicchal do vzduchu. Aniž bych sundala dalekohled, položila jsem se zase na břicho.

Medvěd učinil naším směrem jeden krok, pak druhý. Odložila jsem dalekohled a spatřila ho prostým okem. Byl od nás jen několik desítek metrů.

„Tati?“ hlesla jsem. Nenáviděla jsem se za ten roztřesený hlas.

Táta položil fotoaparát a pomalu se postavil. Naznačil mi, abych také vstala. Poklekla jsem, ale strach mi nedovolil dál. Bála jsem se oprášit si listí, co se mi přilepilo na lokty. Bála jsem se utíkat.

Medvěd se k nám přibližoval čím dál rychleji.

„Musíš udělat přesně, co ti řeknu,“ pronesl táta tichým, vážným hlasem. Medvěda nespustil z očí.

Kývla jsem a vzápětí si uvědomila, že mě nemůže vidět. „Okay,“ zašeptala jsem. Medvěd ještě zrychlil.

„Nedělej žádné náhlé pohyby a hlavně neběž. I když se ti moc chce, prostě *neběž*. Slyšíš mě, Penelope?“

„Ano,“ řekla jsem a cítila, jak mi hlas vážne v krku.

„A teď jdi velmi pomalu pozpátku a schovej se za mě.“

Měla jsem nohy svázané strachy a jen s největším úsilím jsem pohnula nejdřív pravou a pak levou. Medvěd byl nyní tak blízko, že jsem viděla jeho černá očka a tušila drápy na obrovských tlapách.

„Sáhni mi do batohu a vyndej tu modrou krabičku,“ zadrmolil táta téměř nesrozumitelně.

Mé prsty neobratně zápolily se zipem batohu. Nemohla jsem si pomoci, ale pohledem jsem horečnatě hledala místo, kam bych se běžela skrýt. Všude kolem byly samozřejmě stromy a keře, ale dokonce i já jsem věděla, že se nesmím před medvědem snažit ukrýt na stromě – ve škole jsme se učili, že medvědi mohou za námi vylézt.

Třesoucími se prsty jsem vytáhla z batohu modrou krabičku, ve které jsme měli oběd, a podala ji tátovi. Málem mi vypadla z ruky.

Medvěd už byl necelých deset metrů od nás. Viděli jsme jeho obrovské tělo, jak se na nás řítí vzrůstající rychlostí, a slyšeli přerývané funění. Vyrazil ze sebe nepříjemný zvuk, něco mezi zavrčením a řevem, a já jsem zahlédla špičky silných, zažloutlých zubů.

Táta odtrhnul víko krabičky, ve které byly kousky smaženého kuřete. Vzal jeden a vši silou ho hodil medvědovi přes hlavu. Slyšela jsem, jak kuře přistálo na hromádce listí, pár metrů od nás. Medvěd se otočil za zvukem. Táta vyndal další kus masa a také ho hodil. Pak další a další.

Medvěd nás nepřestával pozorovat. Držela jsem se zuby nehty řemene tátova ruksaku a nepřála jsem si nic jiného než pevně zavřít oči a předstírat, že jsem kdekoli jinde, jen ne tady v těch lesích.

Ale nezavřela jsem je.

S hlubokým zabručením se medvěd kolébavě otočil. Zavětril a následoval vůni studeného kuřete na místo, kam je táta mrštil.

Táta se předklonil s roztřeseným povzdechem. Když se ke mně otočil, viděla jsem, že se usmívá.

„To bylo o fous, co?“

Nebyla jsem schopná vydat strachy ani hlásku, tak jsem jen přikývla. Táta stejně nečekal, že odpovím.

„Pojď za mnou.“

Couvali jsme, aniž bychom spustili z medvěda oči. Brzy byly jeho zcuchané chlupy a mručení daleko za námi. Otočili jsme se na patách a pádili k autu. Jakmile jsme skočili dovnitř, táta auto zamkl a rozesmál se na celé kolo. Jeho hlasitý smích vyplnil celé naše malé auto. Tloukl rukou do volantu a radostně povykoval. Smála jsem se také. Zaplavil mě pocit úlevy. Dali jsme to. Jsme naživu. Konečky prstů se mi stále chvěly a v uších mi hučelo.

Táta se chopil fotoaparátu, který mu visel na krku. Začal se proklikávat snímky, tvář stále rozzářenou úsměvem. „Některé z nich budou určitě dobré.“

Hukot přestal. Zatřásla jsem zmateně hlavou. „Dobré na co?“

„Článek! *Byl spatřen jediný bigfoot*. Jak to zní?“

Nedocházelo mi to.

„Některé ty fotky jsou trochu rozmazané, to je perfektní,“ pokračoval. V jeho hlase bylo opět cítit vzrušení.

„Ale, tati,“ oponovala jsem. Něco mi tu nehrálo. „To jsou fotografie medvěda. To přece není bigfoot.“

Táta neodpověděl a dál si prohlížel snímky. Pak podržel displej fotoaparátu tak, abych viděla jeden z obrázků. Stěží jsem na něm rozeznala rozmazaný tvar medvěda, jehož hlava byla odvrácená a drápy ukryté. Viděla jsem jeho trup, jeho svalnatá ramena. S přimhouřenýma očima to klidně mohl být bigfoot v lese.

„Ale... Vždyť je to jen rozmazaný obrázek medvěda.“

Táta mě nepřítomně poplácal po hlavě, aniž by spustil z displeje oči. Prsty se mu zapletly do mých vlasů a trochu mě zatahal. Nevšiml si toho.

„Musíš mít otevřenou mysl, děvče. Realita někdy *může být* rozmazaná.“

Podívala jsem se za medvědem, kterého už nebylo vidět.

Táta se zase zakřenil. „Tenhle výlet se vydařil líp, než jsem čekal.“

V ten moment se celý můj pohled na svět změnil. Bylo to, jako kdybych šla k očnímu lékaři a ten mě nechal dívat se různými čočkami. Vsadil by mi do brýlí novou čočku a všechno, co jsem dosud viděla, se změnilo. *Klik*, a všechno je rozmazané. *Klik*, a písmenko E s tak zřetelnými a výraznými obrysy, až to překvapilo, by náhle jasně zářilo z tabule na protější stěně. V té chvíli to vypadalo, jako kdyby se před mýma očima střídala celá řada nových optických čoček a měnila můj pohled na to, co jsem doposud znala.

Klik, bigfoot neexistuje. Nikdy neexistoval.

Klik, táta to ví. A nevadí mu to.

Klik, jsem idiot. Ale už nebudu.

Ta lekce mě poučila na dalších šest let. Je těžké si přiznat, jaká jsem byla naivka. Jak jsem bez námitek spolkla všechny ty fantastické lži. Sbírala jsem všechny výstřední pohádky stejně tak, jako ostatní děti sbírají komiksy nebo módní doplňky pro Barbie. Ale už taková nejsem. Už dávno vím, že realita není rozmazaná, že něco buď je, nebo není. A není těžké se dostat na podstatu věcí, jen když se chce. Což jsem chtěla, a proto teď lezu přes pult malého kiosku na letišti Cherry Capital Airport v Traverse City ve státě Michigan.

Abych byla spravedlivá: už deset minut čekám ve frontě před prázdným pultem a voda v láhvi, kterou držím v ruce,

pomalu teplá. Za mnou se už vytvořil zástup lidí ze stejného letu. Mnozí z nich nervózně podupávají, vydávají hlasité, nespokojené povzdechy a marně vyhlíží prodavačku, která se neobjevuje.

Muž za mnou už asi osmkrát zkřížil a zase narovnal ruce. „Pracuje tady vůbec někdo?“

Žena za ním potřásla hlavou a pokrčila rameny, na která jí spadalo blondaté mikádo. „Kdoví?“

Něco v jejích širokých bledých očích mě popuzovalo. Ráda bych věděla, jak dlouho tady stojí a čeká.

„*Někdo* to musí vědět,“ odvětila jsem. A pak, bez vteřiny zaváhání, jsem se vyhoupla na pult a přehodila nohy na druhou stranu. Přesla jsem k dveřím s nápisem JEN PRO ZAMĚSTNANCE a otevřela je. Uvnitř seděla na neotevřeném balení limonády mladá žena s výrazným make-upem a jmenovkou *Dayna* a hrála si s iPhonem.

„Pardon,“ řekla jsem a snažila jsem se znít starší, než vypadám. „Víte, že venku čekají lidé?“

Vzhlédla a zamrkala. „Ne.“

„No... Čekají tam. Mohla byste nám možná pomoci?“

Dayna na mě zírala, pak pokrčila rameny a přešla ke kase. Žena s blondatým mikádem se usmála, když jsem přeskočila přes pult zpátky.

„Oh,“ řekla. „Tak to by mě nikdy nenapadlo udělat.“

Zaplatila jsem nevrle pokladní vodu a táhla kufr od pokladny. Při cestě z obchodu jsem pohledem zavadila o regál s čerstvými novinami. Projela jsem titulky a zaznamenala to povědomé, důležitě vypadající písmo všech významných publikací. Náhle mě uhodila do očí ostře žlutá.

Typ písma v těchto levných novinách mi byl – i když s určitou nechutí – povědomější než všechny ostatní. Písmo bylo výrazně modré na neonově žlutém podkladu a křičelo na mě:

PODIVNÝ SVĚT. Dole na stránce byly menším písmem uvedeny *Tipy pro naše stoupence*, populární sloupek Ikea Hardjoye.

Samozřejmě, že se na tomto letišti prodával *Podivný svět*, jediné tištěné noviny v oběhu, které sloužily tvrdému jádru konspiračních šílenců a lovců UFO. Byly také jediné, které byly ochotné tisknout tátovy sloupky. Příliš jsem nechápala text pod tátovým jménem – *Vše, co vám vláda zatajuje o pozorování mimozemšťanů v Severní Americe*.

Zavrtěla jsem hlavou a vyšla rychle z obchodu. Opřela jsem si věci vedle panoramatického okna, které se táhlo přes celou stěnu v hale pro výdej zavazadel, a čekala jsem. Otevřela jsem si v telefonu aplikaci na poznámky a prošla si všechno, co jsem si poznamenala k nápadu na můj nejnovější příběh. Nebyl tak velkolepý jako „pozorování mimozemšťanů v Severní Americe“, ale alespoň jsem nelhala. Ještě mi zbývalo několik měsíců do zapsání na bakalářské studium žurnalistiky na Northwesternské univerzitě, tak jsem je nechtěla promarnit. Chtěla jsem příběh, který by upoutal pozornost přijímací komise. Něco, o čem žádný jiný uchazeč mluvit nebude.

Moje poznámky se týkaly hospodářských problémů na Středozápadě, které následovaly po uzavření továren v automobilovém a plastikářském průmyslu. V poznámkách jsem měla statistiky, reporty a dřívější články. Mnoho bádání, ale všechno tak suchopárné. Moje učitelka žurnalistiky mi navrhla, abych pro to našla lidský element v jednom z těch měst, která byla zavíráním nejvíce postižena.

Bone Lake, stát Michigan, počet obyvatel 2300. To sedí přesně. A náhodou je to městečko, kde jsem se narodila.

Podívala jsem se z obřího okna. Za parkovištěm jsem viděla typické znaky Michiganu raného léta. Modrošedé nebe, husté stromoví, dvouproudá asfaltka. To bylo asi tak všechno. Hodinu cesty odtud bylo městečko Bone Lake, kde pořád ještě bydlel

Ike Hardjoy, který psal pro peníze příležitostně a zcela vymyšlené články a dělal mi několik málo týdnů v roce rodiče. Ačkoli tentokrát mě měl mít na celé léto.

Mrkla jsem na telefon, jestli nemám zmeškané hovory nebo zprávy. Nic.

Táta měl zpoždění už půl hodiny.

Vytočila jsem jeho číslo a zadívala se na zavazadla, koupající se v paprscích zapadajícího slunce. Vyzváněcí tón se opakoval pětkrát a pak byl přerušen pípnutím.

„Tati. To jsem zase já. Jsem na letišti, čekám na tebe. Možná jsi v zácpě, ale –“ Vyhlédla jsem na prázdnou silnici vedoucí z letištního parkoviště. „No, vždyť víš. Prosím tě, zavolej mi. Nebo raději – přijedeš, prosím?“

Zavěsila jsem a opřela si čelo o chladivé okno. Pramen černých hustých vlasů mi vyklouzl z culíku a měkce spadl na sklo. V okně se odrazil od prázdnoty letištní haly můj obraz. Tmavé vlasy a oči jsem měla po mamce, ale pihy byly dárek od táty. Nebo spíš od tátovy mámy, která se také narodila a vyrostla v Bone Lake. Kořeny našich rodin na obou stranách sahalý až do doby založení města.

To byl částečně důvod, proč se mi sem nechtělo. Tady znali všichni nejen můj příběh, ale také příběhy mých rodičů i prarodičů. Člověk by se zadusil s těma všema slídivýma očima kolem sebe. A po letech života v Chicagu s mamkou jsem na to už nebyla zvyklá. Proto jsem trávila své povinné letní týdny v Bone Lake zalezlá v tátově domku. Dívala jsem se na televizi a snažila se vyhýbat městu. Ale tentokrát jsem musela změnit strategii, pokud jsem chtěla získat dobrý materiál na příběh. Budu to muset překousnout a vypravit se do jámy lvové. Zavisí na tom přijetí na univerzitu.

Než se však vůbec budu moci vypravit zpovídat obyvatele Bone Lake, bude muset přijet táta a *odvézt* mě tam.

„No tak, tati,“ šeptala jsem si. „Dělej.“ Ale všechny naděje světa nepomohly.

Stále nepřijížděl.

2.

Telefon zazvonil jen jednou, hned zvedla sluchátko.

„Halo?“

Musela jsem se usmát, když jsem slyšela ten hřejivý, známý hlas, který jako by trochu do telefonu křičel.

„Halo, Cindy. To jsem já, Penny.“

„Penny! Bože, děvče. Zapomněla jsem, že máš dneska přijet.“

„Jo, no, a nejsi sama.“

Cindy zaváhala a pak vydechla. „Táta zaspal, co?“

„Ani nevím, proč by mě to mělo překvapit.“

„Ber ho s rezervou. Měl toho v poslední době dost na talíři. Víím ale, že se na tebe opravdu těší.“

Na to jsem neměla žádnou odpověď. Tedy alespoň ne zdvořilou. „Jo... No, myslíš, že by ses mohla rychle mrknout vedle

k nám, jestli není ve vjezdu jeho auto? Možná že si jen zapomněl nastavit budík.“

Táta pracoval na volné noze a měl proto svou vlastní pracovní dobu. Což znamená – hezky vyjádřeno –, že prospal většinu dne, a noci trávil bušením do klávesnice laptopu.

„Nemůžu, drahoušku. Jsem teď v obchodě zavalená tou objednávkou košíčků...“

„Aha, ok.“

„Pošlu ale Dexe, aby tě na letišti vyzvedl. Letěla jsi na Traverse City, ne?“

„Ano, ale opravdu, Cindy, nemusíš...“

„Ach, to nevadí.“

„Nechci aby si kvůli mně Dex měnil plán –“

„Penny, nech toho. Vždyť patříš do rodiny.“ Cindyin hlas odezněl a zastínilo ho jakési šustění látky. „Dexi, popadni klíče! Mám pro tebe práci.“

Hlas zevnitř zvolal: „Cože?“ Představila jsem si Cindyin hubeného syna Dexe, jak v zástěře, která je mu příliš velká, asi vytírá podlahu nebo plní nádoby na zmrzlinu.

„Už jede, Penny, vydrž.“

„Díky, Cindy. Jsem ti vděčná.“

„Jak jsem řekla, není zač. A Penny..., buď na tátu dneska hodná. Fakt se bude cítit dost mizerně, víš, až mu dojde...“

„Že na mě zapomněl?“

„Jo.“

Usmála jsem se, ačkoli mě nemohla vidět, rozloučila se a zavěsila. Věděla jsem, že bude Dexovi trvat nejméně hodinu, než se dostane na letiště, ale nechtělo se mi čekat v klimatizované místnosti. Popadla jsem zavazadla – trochu vehementněji, než bylo nutné – a vyšla jsem ven.

Chodník byl prázdný. Sedla jsem si do tureckého sedu na betonový povrch a nastavila tvář posledním slunečním

papírkům. Pomalu jsem se opřela o odpadkový koš na cigarety, když tu náhle jsem spatřila kus papíru přilepený na kovovém sloupku. Byl to leták. Přečetla jsem si titulek a údivem jsem otevřela ústa: POHŘEŠUJÍ SE.

Pod záhlavím byly dvě černobílé fotky. Na jedné bylo usmívající se světlovlasé děvče, na druhém vážně se tvářící chlapec. Klečel na trávníku, na sobě fotbalový dres, a mžoural do slunce. Oba mi byli důvěrně známí.

Na letáčku byli identifikováni jako *Cassidy Jonesová a Bryan Ryder, pohřešovaní od 25. května. Naposledy byli spatřeni, jak míří po M-66 na západ. Odměna za jakékoli informace.*

Rozbušilo se mi srdce, když jsem si znova četla jejich jména. Zнала jsem je – Bone Lake je malý rybník. Cassidy byla o rok mladší než já, takže jsem ji nijak zvlášť neznala. Ale Bryan chodil se mnou do třídy, než jsem se přestěhovala. Hrával každé léto juniorský fotbal na hřišti za školou.

Někdy jsme s mou nejlepší kamarádkou Reese Harpovou sbalily tašku plnou džusíků a lízátek a šly jsme se dívat, jak se kluci rvou. Reese se Bryan vždycky líbil a mně zase jeho nejlepší kamarád Micah. Trvalo nám několik měsíců, než jsme sebraly odvahu na ně promluvit.

To bylo samozřejmě před tím, než se mnou Reese přestala mluvit.

O Bryanu Ryderovi jsem toho v posledních letech mnoho neslyšela. Ale jestliže byli pohřešovaní oba dva, možná že se rozhodli, že spolu utečou. To by se tady v Bone Lake nestalo poprvé.

Pohlédla jsem přes parkoviště u silnice, jestli se neblíží Cindyin známý červený brouk s Dexem za volantem. Bylo by divné ho vidět řídit; co si pamatuji, Dex vždycky vypadal menší a mladší než my všichni. Bydleli jsme vedle sebe už od narození, takže jsme – jak to u dětí bývá – byli nejlepšími kamarády. Na

střední škole se ale naše cesty rozešly. Viděla jsem ho v posledních letech jen několikrát, často zašitého v domku na stromě, jak si čte staré sci-fi knížky.

Zatímco jsem vyhlížela Cindyina brouka, vřítel se na parkoviště bílý Chevrolet Geo a zajel na nejbližší prázdné místo. Po chvilce se se zaskřípáním otevřely dveře a viděla jsem z nich vylézt pár dlouhých hubených nohou. Nahoře pokračovalo vytáhlé tělo v tričku s nápisem Skynet. Chlapec na mě zamžoural a pak lehce mávl.

„Nazdar, Penny.“

Zírala jsem na Dexe a pokoušela jsem se rozpoznat v tomhle teenagerovi s hubeným obličejem chlapce, kterého jsem kdysi znávala. Na rozdíl ode mě se Dex vždycky podobal jen jednomu z rodičů – své matce Cindy. Měl její snědou pleť, ačkoli Cindy byla stoprocentní Odžibvejka a on pouze poloviční. Měl stejné tmavé vlasy a široký úsměv. Ale Dex, který teď stál přede mnou, se za poslední rok výrazně změnil. Jednak... Bylo ho nějak víc a konečně získal něco z výšky svého otce. Rysy jeho obličeje byly výraznější, rozhodnější, ovšem buclatost tváří téměř zmizela.

Vstala jsem z chodníku a oprášila si džíny. Dexovy oči se přitom rozšířily.

„Ohoo,“ řekl novým hlubokým hlasem. „Jsi nějaká... větší.“

Odkašlala jsem si a založila ruce na prsou (která, abych byla upřímná, vyrostla od minulého léta o dvě čísla).

„Prosím?“

Dex zdvihl oči a líce mu zčervenaly. V té chvíli jsem zahlédla za nově vysoustruhovaným zjevem starého, neohrabaného Dexe. „Ne, nemyslel jsem... Jen že jsi vyrostla. Mm, nahoru. Ne... dopředu.“

Jo, pořád stejný Dex.

„Já že jsem vyrostla? To ty jsi obr.“

Dex si oddychl. „Růstová rychlost na poslední chvíli. Dávám to za vinu geneticky modifikované kukuřici.“

„Jasně. A vidím, že máš nové vozidlo.“

Dex se opřel o kapotu svého gea, které pod jeho vahou zaskřípalo. „Koupil jsem to od paní Morrisonové. Nedokážeš si představit, kolik kornoutů jsem musel naplnit, abych si to mohl dovolit.“

„Je... hezké.“

Dex se odlepil od auta, obešel mě a popadl můj kufr za madlo. Trhl s ním a vyjel na chodník. „Takže Ike se někde zdržel, co?“

„Kdoví? Nemohu se mu dovolat.“

Dex ztuhl a kufr mu narazil do nohy. Nevšiml si toho. „Počkej. Cože?“

„No, neukázal se a nebere mi ani telefon. Asi zapomněl, že mám přijet.“

„Ne, nezapomněl. Včera mi o tom říkal. Opravdu se moc těšil...“ Dex přivřel oči. „To je špatné. To je pravděpodobně dost špatné.“

Dex vytáhl mobil a rychle vytočil číslo.

„Co je špatné? A komu voláš? Táta mi neodpovídá.“

Dex přestal vytáčet a zadíval se do dlaně. Když zdvihl hlavu, jeho výraz byl náhle vážný.

„Ach bože, tohle je špatné. To je fakt moc špatné.“

„Můžeš to přestat pořád opakovat? O čem to mluvíš?“

„Tvůj táta. Něco se mu muselo stát.“

Srdce se mi rozbušilo. „Co..., co tím jako myslíš?“

„Byl na stopě něčemu fakt velkému,“ řekl Dex. „Něčemu, co by mohlo změnit svět. A vím, že by tě tady jen tak nenechal a nezavolal.“

Zničehonic mě opustil momentální nával strachu, který jsem cítila až v žaludku, a místo toho jsem pocítila jen

bezmezný vztek. „Počkej, to je tvůj argument? Ty víš, že by mě tu nenechal? Jak můžeš vědět, co by můj táta udělal nebo neudělal?“

Dex nerozhodně přešlápl a uhnul pohledem.

„Chceš mi tím říct, že snad znáš mého otce lépe než já?“

Dex otevřel ústa, aby odpověděl, ale pak zachytil můj výraz a zase je zavřel.

„Možná jsi s Ikem nejlepší kámoš, ale já toho člověka znám celý život,“ pokračovala jsem. „A něco ti řeknu – tohle je přesně to, co by mi klidně udělal.“

Dex se kousal do spodního rtu. „Podívej, co když nasedneme do auta a já ti to vysvětlím po cestě?“

Očividně se mu ulevilo, když jsem popadla zavazadla a táhla je k autu. Než jsme všechno naložili a vyjeli, opíralo se už slunce o vrcholky stromů. Vnitřek Dexova auta byl cítit po zpocených ponožkách a skořicové žvýkačce. Opatrně jsem posunula nohy, abych se nedotýkala zmačkaných obalů od jídla a plechovek poházených po podlaze.

„Podívej, nechtěl jsem, abys vyšilovala,“ řekl Dex. Mluvil uměřeným hlasem, jako kdyby si rozmýšlel každé slovo. „Já jen... Prostě mám strach, že se Ikeovi něco stalo.“

„Okay,“ řekla jsem úmyslně novinářsky neutrálním hlasem. „Poslouchám.“

Dex si prohrábl rukou vlasy, které mu trčely na všechny strany. Zadívala jsem se na šedý, popraskaný asfalt vozovky, po níž jsme uháněli.

„Pátrali jsme... Tedy, tvůj táta pátral a já jsem pomáhal... Každopádně, tvůj táta si myslí, že ví něco o těch děckách, co zmizely z města –“

„Myslíš Cassidy a Bryana?“

Dex po mně střelil pohledem. „Tys o tom slyšela?“

„Na letišti visely letáky POHŘEŠUJÍ SE.“

„Aha. Ok, tak tedy jo. Tvůj táta si myslí, že jejich zmizení souvisí s případem, který zkoumá.“

„Samozřejmě že ano,“ zamumlala jsem si pro sebe.

„Má všechny důkazy. Záhadné nálezy, světla v lese –“

„Panebože,“ přerušila jsem ho. „Týká se to zase těch mimozemšťanů?“

Dex se díval na silnici. „Ike jim říká Návštěvníci.“

„Já vím, jak jim říká.“

„Takže ty mu nevěříš?“

„Ne, od doby, kdy mi bylo deset.“

Dex stiskl rty.

„A věř mi, Dexi, táta tomu všemu taky nevěří. Víš, mrzí mě, že ti to musím prozradit, protože jsi takový jeho učeň nebo co, ale Ike je podvodník. A on to ví. Takže i když je teď někde na stopě tomu svému ‚příběhu‘,“ udělala jsem ve vzduchu uvo-zovky, „ujišťuji tě, že je jinak naprosto v pořádku.“

Dex zatřásl hlavou. „Já vím, že Ike musí..., musí někdy po-upravit pravdu, aby si vydělal. Ale tentokrát je to jiné. Je to jiné od té doby, co našel v lese mrtvolu toho pohřešovaného trampa.“

„Počkej,“ zdvihla jsem ruku. „Kdy se to stalo?“

„V únoru.“

Sesula jsem se na sedadle. Od té doby jsem přece s tátou telefonovala nejméně pětkrát a nikdy se nezmínil.

„To je strašné. Ale nevidím –“

„Všechno to přece souvisí! To je to, čím se Ike zabývá. Mys-lel si, že má konečně spolehlivé vodítko. Má důkaz, že toho trampa zabili Návštěvníci.“

„Důkaz?“

„No,“ pronesl Dex zaraženě. „Má tu fotku. Je to takový roz-mazaný –“

„Rozmazané fotky jsou tátovou specialitou. To není důkaz ničeho.“

„Ale tys to neviděla! Má fotku něčeho, co *není lidské*. Vyfotil to v lese poblíž místa, kde zemřel ten tramp. A může to také souviset se zmizením Cassidy a Bryana.“

Protřela jsem si rukama oči. „Ach bože, Dexi.“

„Nevěříš mi?“

Ta otázka zůstala viset ve vzduchu.

Kdysi dávno jsem všemu věřila tak snadno. Návštěvníci byli hluboko zakořenění v mém dětství, byla to jedna z prvních pohádek na dobrou noc. Dokonce jsem o nich ve druhé třídě napsala slohovku. Dostala jsem z ní pětku a moje učitelka napsala nahoru na list velkými červenými písmeny PRÁCE MĚLA POJEDNÁVAT O ZVÍRATECH V PŘÍRODĚ MICHIGANU. PROSÍM PŘEDĚLAT.

„Ike opravdu po něčem jde, Penny,“ pronesl Dex.

Napětí v jeho hlase mi znělo tak zoufale důvěrně. Byl to stejný tón, jako když jsem mluvila o otci, ještě než jsem se dozvěděla pravdu. Hrdě. Ochranářsky. Jako když jsem mluvila o tajemství, které zbytek světa nechtěl vidět.

A všechno to byla blbost.

„Podívej, Dexi, je mi líto, že si myslíš, že se tátovi něco stalo. Ale slibuji, že je v pořádku. Možná tam někde v lesích ‚honí Návštěvníky‘. Možná si s sebou vzal bednu budvaru a leží někde v bezvědomí.“

„Tak to je trochu kruté.“

Vztekem se mi rozšířily nosní dírky, ale přinutila jsem se spolknout to první, co mi přišlo na jazyk – *co ty o tom víš? Co ty vůbec víš o mém tátovi?* „To je jedno. Pravděpodobně se objeví dnes večer nebo zítra ráno. Nezmizel takhle poprvé.“

„Ale takhle vážné to ještě nikdy nebylo. Myslím tím... Co Cassidy a Bryan? Jsou pryč.“

Dívala jsem se z okna a pozorovala ubíhající tmavý les. „Určitě existuje logické vysvětlení. Vždycky to tak je. Možná

si Cassidy a Bryan udělali výlet na Myrtle Beach. Nebo jeli do Windsoru do kasina nebo se opít nebo se vzít.“

Dex vyfrkl. „To je hloupost.“

„Není to rozhodně hloupější, než že byli *uneseni mimo-zemšťany*.“

„Já jsem nikdy neřekl, že byli uneseni. Řekl jsem, že to spolu všechno souvisí. To si myslel Ike.“

Povzdechla jsem si. „Nemůžeme prostě... o tom přestat mluvit? Prosím?“

Dex zatnul čelisti.

Nepromluvíli jsme už ani slova. Za dvacet minut zabočil Dex na příjezdovou cestu mého otce. Přízemní domek pořád vypadal, jak jsem ho znávala. Hnědé dřevěné obložení bylo za ty roky vybledlé od slunce a trávník byl jen lehce přerostlý, jako by ho nikdo několik týdnů nesekal. Za domem vystupovala temná linie lesa. Vedle stál dům, kde bydleli Dex se Cindy. Ve srovnání s domem mého otce zářil jasnými a teplými barvami a lampa na verandě svítila do nastávajícího soumraku.

Tátova příjezdová cesta byla prázdná. Dex na mě vrhl významný pohled a vypnul motor.

„To nic neznamená,“ opáčila jsem a náhle jsem se cítila velmi unavená.

Celý den cestování na mě začal doléhat. „Mohl jet s nákladem kamkoli.“

Dex lehce potřásl hlavou a pozoroval náš dům. „Stejně to tady objedu a podívám se, jestli ho někde najdu. Mám obavy.“

Pokrčila jsem rameny. „Posluž si.“

Sahala jsem po klice, když opět promluvil, tentokrát měkce. „Opravdu ses změnila, Penny.“

Stiskla jsem rty. V tu chvíli jsem si nepřála nic jiného, než abych byla doma, ve své ložnici v Chicagu, pod známou dekou

a četla si zprávy na iPadu. Ne tady, před domem plným vzpomínek, na které bych nejraději zapomněla.

„Máš pravdu,“ odpověděla jsem. „Změnila jsem se.“

Dex se na mě podíval se zklamáním a možná i trochou smutku, ale mně v tu chvíli dívka, kterou jsem kdysi bývala, nechyběla. Slepě důvěřovat znamená se spálit, a já jsem teď už byla chytřejší. Už jsem to pochopila.

„Užij si chytání mimozemšťanů, Dexi,“ řekla jsem, otočila se k němu zády a odcházela jsem do domu. „Já mám práci.“

3.

Vešla jsem do domu a táhla kufr za sebou. Obývací pokoj vypadal úplně stejně, jako když jsem byla doma naposledy – oranžový plyšový koberec ze sedmdesátých let, televize v dřevěné skříni stará patnáct let. Okna směřovala na dvůr, za kterým rostly stromy, ale venku už byla tma a nic nebylo vidět.

Procházela jsem domem a rozsvěcela za sebou všechna světla, až jsem došla do svého pokoje. Od doby, kdy mi bylo dvanáct, byl prakticky nedotčený. Každé léto jsem se do něj vracela a každé léto mi byla vzdálenější představa sebe samé, která zde kdysi žila na plný úvazek. Tento pokoj měl stejné květované tapety, které sem byly nalepené, když mi bylo pět, zatímco můj pokoj v Chicagu byl nedávno vymalovaný tmavou modrošedou barvou. Tady jsem měla dveře polepené plakáty

Zaca Efrona a herců z *High School Musical*; tam mi na zdi visely dvě korkové nástěnky s kalendáři, informacemi o úkolech a s mými oblíbenými články. Tady jsem měla malý psací stůl natřený na bílo, se stopami lepidla a třpytek. V Chicagu jsem měla na psacím stole pouze laptop, pár propisek a stoh životopisů válečných korespondentek, které mi matka darovala k Vánocům.

Rychle jsem nakoukla do tátova pokoje – kdyby náhodou –, ale nikdo tam nebyl. Postel byla rozestlaná a závěsy zatažené. Měl v pracovně nepořádek, ale to nebylo nic nového. Stůl se ztrácel pod hromadou papírů, na stěnách visely nástěnky překypující nápady na reportáže. Zběžně jsem je přelétla zrakem – *V Daytoně zpozorována prehistorická ještěrka. Trojúhelníky v obilí = nové kruhy v obilí?* – a potřásla hlavou.

V rámečku na stěně visel úplně první článek, který táta napsal pro *Podivný svět*. Zveřejnili ho, když mi byl jeden rok, a pojednával o údajném přistání mimozemšťanů v Bone Lake. Začátek tátovy posedlosti Návštěvníky. V tom roce dopadl do lesa poblíž města meteorit. Byl o něco větší než většina meteoritů, a tak přitáhl pozornost místního i celostátního tisku. Dokonce přijelo i několik vědců, aby meteorit probádali. Ale byl to spíš běžný kousek skály, takže nadšení brzy opadlo.

Tedy pro většinu, s výjimkou mého otce. Tvrdil, že si toho roku všiml ve městě nějakých „podivných událostí“, jejichž původ přičítal dopadu meteoritu. Takže sepsal článek o mimozemských „Návštěvnících“, kteří přistáli s vesmírnou raketou a žijí nyní v lesích blízko jeho rodiště. Historku pak naslepo prodal začínajícímu *Podivnému světu*. Článek se stal hitem, noviny prorazily a táta měl zajištěný příjem navždy – nebo alespoň na tak dlouho, dokud budou existovat příznivci bulváru, které víc zajímají netopýří kluci než namlouvací reality show.

Jako dítě jsem považovala tátův článek o Návštěvnících za mistrovský kousek; všichni ve městě namyšleně kroutili očima a nafukovali se, jakou pozornost tím naše městečko získalo (tentokrát spíš od vyjevených bulvárních maniaků než vědců). Ale já jsem si byla jistá – Návštěvníci opravdu existovali, žili v lesích hned za naším domem a všichni kromě mě a táty byli moc hloupí na to, aby to pochopili. Buď tak, anebo jim mimozemšťané vymyli mozky.

Až později mi samozřejmě došlo, že tátovou jedinou motivací, proč se tak zajímal o meteorit, byl potenciální výdělek. Věděl, jak zaonačit příběh, aby z toho byly rychlé prachy, a potom už ho to nezajímalo. Až do dneška by nikomu – dokonce ani mně – nepřiznal, že si Návštěvníky vymyslel.

Odvrátila jsem se od tátova zarámovaného článku, zhasla v pracovně světla a zamířila si to do kuchyňky, abych našla něco k jídlu. Tátův celý jídelníček sestával z toho, co máma škádlivě nazývala „letní grilovačka“. Mohl by jíst grilované maso ráno, v poledne i večer a ani by ho nenapadlo koupit si zeleninu. Což byla jedna z mála věcí, které jsme měli společné.

„Díkybohu,“ zamumlala jsem a otevřela nový sáček s vroubovanými chipsy. Dala jsem si jeden do úst a vychutnávala jeho slanou chuť. Máma většinou objednávala jídlo v restauracích se zdravou stravou a letos na jaře jela na obzvláště intenzivní kapustovo-proteinové dietě. Cítila se, myslím, provinile, když odjela na sabatiki do Barcelony a mě nechala tady. Kvůli tomu jsem musela trčet v Bone Lake celé léto namísto obvyklých tří týdnů. Což mělo i svou světlou stránku: nemusím celou dobu vzít do úst ani kousek zeleného. Navíc budu mít víc času na svůj článek.

Usadila jsem se v obýváku s chipsy a laptopem, otevřela si složku *Příběh Bone Lake* a jala se pročítat své poznámky.